

Ant. Debeljak:

Mladoleetje.

Po koncu ko hiša strmeva breg
in v solncu kot apno odseva sneg.
Ob grmih pa strmih žarek-kipar
pleše in kleše okenca v sneg.

Skozi okence črno rumena glavica se vidi,
trobentica nema se živo razvnema:
Pridi, pomlad!

Tokava, planjava prebela.
Skoz okenca mračna skopnela
dremavi se zvonček prikupno priklanja,
naravi zaupno pozvanja:
Vigred, pridi me gret!

Iz oken temotnih okvira ozira
obrazcev-plavolascev se toliko
s tihimi vzdihmi:
Vesna prelestna, postoj še nekoliko,
vesna objestna, pri meni postoj,
ne zveni v samoti-sramoti mi cvet.
Nekdaj je živelo lepó se,
sedaj pa rodovi tepo se,
tudi moj ljubi je moral na boj.

A strožji postaja že božji pogled,
zenica neznosna nešprosna pronica
čez griče in kliče pa z bilko pretanko
— pramenom — šegače zaspanko Pomlad.

—••• Lepo se bere — a pretanko
pa je s

A. Debeljak :

Drevesi.

Srce vam mehko je, ve smreke in hoje,
 sijaj vaše boje,
 značaj vam kovinsko je lep.
 Oklep vam je hrapav, limanic poln,
 bodice naperjene ostre za boje.

A tvoje srce otrdelo je, bukev, pa gladka ti skorja.
 Ponočni požar — tako ti v jeseni je listje rdelo
 v temini jekleni jelovega morja . . .
 po zimi sred njega koščene si prste
 molela iz snega kot oni ki tone.

Pomlad z rdečico razpali ti popje, razgali ti brste;
 razpreza se — usta v poljub zagoneten,
 razteza se — kelih umeten;
 ko solnce še v kelihu kroži en dan,
 vsak listek že proži mi žilnato svilnato dlan:
 med ustne vas jemljem, o listi, ne upam si gristi!

O bukev, o smreka,
 dva hipa poglobil sem v vaju se v gozdnati gluši,
 in kakor da mislim o tajni človeka,
 utripa prijetno mi v duši.

